

En aquesta obra, que té la forma de suite per a piano, s'han treballat els setze poemes que configuren la primera part del llibre, titulada "Escenes del tapis: memòries de Teseu". Es fa la lectura del poema corresponent i, tot seguit, escoltem la música que el recrea. Cada poema va augmentant una síl·laba per vers i, per tant, la composició musical —de caràcter impressionista— també va creixent. Comença amb un temps de mig minut per al primer poema, el segon té un quart de minut més, i així cada poema va augmentant en un quart de minut fins al final de la primera part. La segona part, "Destrucció del tapis", és llegida d'acord amb la selecció de les musicacions, en ordre invers, dels títols que van del novè al tercer poema de la primera part, en un intent d'aproximació. D'aquesta manera, la corba ascendent i descendent que conforma l'estructura del llibre pren relleu.

Mercè Torrents

El llibre *Tapis* (1982) se situa entre Einstein i Petarca. Prop de Petarca, perquè és un llibre de sonets d'amor; prop d'Einstein, perquè el nombre de síl·labes dels sonets successius va creixent, des de dues fins a disset, i després torna a decreixer, com un univers en expansió i contracció. La primera part evoca la història clàssica de Teseu i Ariadna; la segona, el revers, ven esvair-se la història anterior en un joc de fils i nusos sense sentit aparent. El contrast formal i conceptual entre les dues parts és vist com una invitació a explorar el misteri de l'existència, des de l'aspecte ascendent de la vida, amb la seva lluminositat i ambició, fins a l'aspecte descendent, amb la seva perplexitat. Investigació formal, desig amorós, obertura metafísica, reflexió vital, són, doncs, les característiques essencials d'aquest poemari.

David Jon